

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

verschijnende diasdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN. DEN 30 JULI.

Dood van den heer Van Bastelaere, burgemeester van Wachtebeke.

Wij hebben eene droevige tijding vernomen: de heer Van Bastelaere, burgemeester van Wachtebeke, is gisteren avond tusschen 6 en 7 uren dood gevonden in eene kleinen gracht op de gemeente Wachtebeke.

Hij werd daar gevonden, liggende op het aangezicht, zonder kneuzingen, verdronken of ver-smacht.

De heer Van Bastelaere was op het punt toe-zicht te gaan nemen op zijne werklieden, arbeidende op den akker. Men veronderstelt geene nieuwe kwaadwilligheid, doch algemeen is men te Wachtebeke het eens om te zeggen, dat de val van gisteren avond het laatste tooneel is van het drama, over eenige weken begonnen.

Seidert den avond, dat hij aangerand en op het hoofd geslagen is geworden, heeft de heer Van Bastelaere zich niet meer wel bevonden. Bij elke vraag, die men hem deed: « Burgemeester, hoe gaat het? » bracht hij de hand aan het hoofd en zegde: « Het is daar nog niet goed ».

Bij de tijding over den gekenden aanslag, eenige weken geleden, schreef men in de doctrinaire gazetten, dat de heer Van Bastelaere aan de vallende ziekte leed. Nu, de persoon, die ons deze morgen, de tijding van het stellige overlijden aubracht, heeft den Burgemeester bijzonder gekend, en verzekert ons, dat niemand van de gemeente Wachtebeke, ooit gezegd heeft, dat de heer Van Bastelaere aan genoemde kwaal lijdend was. In eene andere gemeente, op eenigen afstand van Wachtebeke gelegen, schijnt een naamgenoot doch geen bloedverwant van den burgemeester te wonen, die met de vallende ziekte is beheld.

Wanneer nu de doctrinaire weder met dezelfde leugen voor den dag zullen komen, het is omdat zij weten dat het best voor hen is, de oorzaak des overlijdens van den heer Van Bastelaere toe te schrijven aan eene oorzaak, die daaraan volkomen vreemd is. . . .

Zoo wordt, denken zij, de openbare denkwijze, de justitie over de wezenlijke toedracht der zaak misleid. Maar geen redelijk mensch in Wachtebeke, wien men het praatje zal kunnen doen gelooven, dat de doctrinaire aan hunne lezers opdischen.

De heer Van Bastelaere was een man van deugd, karakter, kennis, — die hoedanigheden, welke hem den haat van onverzoonlijke vijanden moesten op den hals trekken. Zijn verlies, groot voor Wachtebeke, dat onder zijn bestuur zich zou hebben opgebetend, is verreweg, door het grootste deel zijner onderhoorigen met diep, rechtzinnig leedwezen vernomen.

Werkstaking in de koolmijnen.

De dagbladen van Bergen van gisteren melden in de volgende bewoordingen het eindigen der werkstaking.

Wij zijn gelukkig heden het einde van de werkstaking te kunnen melden.

Er bleven nog drie belangrijke plaatsen over, waar de koolmijnwerkers tot den dag vroeger, hunne bezigheden niet hervonden hadden, te Quaregnon, Jemmepes en Cuesmes.

To Quaregnon zijn de veertien putten in volle werkzaamheid.

Te Jemmepes, in de putten der *Produits*, hebben dezen morgen meer dan 1500 werklieden hunnen arbeid hervonden.

Eindelijk zijn te Cuesmes ten minste de helft der werklieden afgedaald in de putten van *Levant du Flénu*, en alles doet veronderstellen dat morgen vroeg de laatste man zijne dagelijkse ver-richtingen zal hervonden hebben.

Men verzekert dat de vroegere schikkingen over den arbeid niet gewijzigd zijn.

Wij wenschen de werklieden uit den omtrek van Bergen geluk, om eindelijk begrepen te hebben, dat eene werkstaking, welke niet zulke lichtzinnigheid ondernomen wordt, hen tot niets goeds kon leiden, en het is te verhoppen, dat zij zich in de toekomst niet meer zullen laten bij den neus leiden door de schooupraters, welke liever met de tong dan met de handen werken.

Eindelijk kan de werkstaking als geëindigd aanzien worden. Na eenen lediggang van 21 dagen, die aan de gemeente Cuesmes alleen, een verlies aan dagloonen veroorzaakte van omtrent 20,000 fr., heeft het grootste deel der mijnwerkers van den *Levant du Flénu* en der om-liggende koolputten, dezen morgen zijn gewoon dagwerk hervat aan de vroegere voorwaarden. Er bestaat veel hoop om te veronderstellen dat morgen vroeg de laatste der lediggangers zijne arbeidstaak van elken dag zal hervonden hebben.

Er komen ons heden morgen voortreffelijke tijdingen toe, uit de koolmijnen van de Borinage,

zegt de *Journal de Mons et du Hainaut*.

De koolmijnen van Dour, zoo wel als die van Boussu, zijn heden in volle werking. Als de ker-mis van Dour geëindigd was, zijn al de werklieden rustig naar hunne bezigheden wederge-keerd en al de putten hebben met volle opbrengst gewerkt. Er bestaat nu geen enkel spoor meer van werkstaking op de plaatsen waar de mijnwerkers, beradender wezende dan hunne makkers van Flénu, ten volle begrepen hebben, dat zij niets dan verlies konden halen bij dit spel, en zoo doende de armoede in hunne huisgezinnen roepen.

Men hoopt kortelings de troepen naar hun garnizoen te kunnen laten wederkeren, daar men er op rekent dat de hoofdaanleiders, na de les welke zij ontvangen hebben, niet meer zullen bekoord worden om anderen tot woorde aan te spreken.

De toestand verbetert niet veel te Flénu, waar de werkstaking nog in een groot getal putten blijft voortduren.

Dit is een zeer te bejammeren feit, zoo wel voor de werklieden die den bedroevenden toestand niet voorzien, welken zij zichzelven voorbereiden, als voor den patroon, die zich daardoor in de onmogelijkheid bevindt om zijne kalotten te bedienen.

Sterfgeval.

M. Lambert Lismond, oud-notaris te Tongeren, is dezen middag, ten 1 uur, in deze stad overleden. M. Lismond had zich de algemeene achting zijner medeburgers verworven, niet alleen door de talrijke betrekkingen die bij in zijne langdurige loopbaan als notaris aangegaan had, maar ook en vooral door de minzaamheid en de oprechtheid zijns karakters. Hij zal betreurd worden door al die hem kenden.

Naar men vernemt, zal, voor gemeenschappelijke rekening van Nederland en België, over de Maas te Maseyck een vaste brug worden gebouwd.

— Men schrijft uit Brussel, 28 juli: Het terugzenden naar hunne haardsteden van de milicianen, onlangs onder de vaandels geroepen om deel te nemen aan de krijgsoeffeningen in 't kamp van Beverloo, wordt op eene ruime schaal voor gezet; men staat zelfs deze gunst toe aan de milicianen der jongste klassen, die geen recht hebben tot deze voortijdige verlofpassen.

Deze verlofgangers worden herinnerd dat, indien zij niet voor desertere willen doorgaan, zij, bij de terugkomst in hunne verblijfplaats, in de burelen van 't bestuur der gemeente die zij bewonen, de verlofpass moeten afgeven, welke hun door hunne korporsten is afgeleverd. Aan de milicianen die onbepaalde verlofpassen genieten, is het verboden 't land te verlaten, zonder voorafgaandelijk de toelating van 't departement van oorlog daartoe te hebben bekomen.

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

DIESTAL TE UTRECHT.

Aan *the Sun*, verschijnende te Nieuw-York, van 10 juli, ontleenen wij het volgende, betreffende de aanhouding der dieven:

« Diefstal van 250,000 dollars. Vlucht der dieven over den Atlantischen Oceaan. Aansluiting te Nieuw-York. Herkrijging van het grootste deel van het gestolene. »

In de oude, met eere bekende stad Utrecht, in Nederland, woont eene aanzienlijke dame, Van Westrenen genaamd. Zij is rijk in landerijen, effecten en diamanten, en daar zij zeker geen depositomaatschappij in Utrecht genoegzaam zeker achtte, bewaarde zij hare effecten en kostbaarheden in een kleine brandkas, een van die kassen welke daar te lande gewoonlijk voor het bewaren van zaken van waarde worde gebezigd.

Haar huisknecht, Frederik Eilers, was begeerig naar den rijkdom zijner meesteres, besloot haar te berooven en naar Amerika te ontvluchten. Geen huisknecht van beroep zijnde, noodigde hij eene vriend, met name Van de Wijngaard, hem te helpen. Op zondag 16 juni, terwijl Mev. Van Westrenen naar de kerk was, deden beide eene poging om de brandkas open te breken, doch gelukten niet. Bemerkende dat de sluiting tegen hunne onervaren handen bestand was, namen zij een derde in hunnen bond, een smit-slotmaker, met name Rijnhout. Hij is een man van 50 jaar met een groot gezin en stond algemeen in achting. Na vele vruchteloze pogingen, gelukte het den bondgenooten op zondag 23 juni de kas open te breken en den inhoud te stelen; die inhoud bestond uit

diamanten en juweelen, en Turksche, Russische Nederlandsche, Engelsche en Duitsche effecten, tot eene waarde van meer dan 250,000 dollars.

De diefstal werd bedreven tusschen 9 en 10 ure 'smorgens, waaruit mag afgeleid worden dat mevr. v. W. ter kerk was toen haar ontrouwwe knecht hare brandkas nazag. De roofers, Eilers, Van de Wijngaard en Rijnhout, vergezeld van eenen zoon van Rijnhout, 16 jaren oud, begaven zich naar Engeland en vertrokken vandaar naar de Vereenigde Staten per *City of Brooklyn*. In Nederland meende men dat zij met de *Donau* van Southampton vertrokken waren. Voor hunne vlucht uit Europa maakten zij eene uit-gaaf van ongeveer 1000 dollars in goud, en Rijnhout gaf aan zijne vrouw f 600 tot onderhoud van het gezin tot tijd en wijle zij bericht van hem kreeg. Ieder der drie zou een derde van den buit hebben bij de aankomst te Nieuw-York; intusschen waren diamanten en effecten bewaard in eenen reiskak, dien elk trouw in het oog hield, uit vrees voor zijne makkers.

De minister van buitenlandsche zaken in Nederland zond aan den consul-generaal Burlage eene depeche, houdende bericht van den diefstal en mededeeling dat de roofers vermoedelijk naar de Vereenigde Staten onder zeil waren. De consul-generaal nam den ex-gouverneur Soloman en Burks tot zijne gerechtelijke bijstanders, en de rechter Smith gaf een bevel tot aanhouding. De dieven liepen in de val. Op maandag kwamen zij in Brockleyn en namen logist, 630, Hudsonstreet.

De volgende dag, 9 juli, was de consul-generaal Burlage zeer verbaasd, een bezoek van het viertal te ontvangen, dat hem vroeg of hij effecten wilde koopen. De consul was zeker dat die personen zijne lieden waren, en hield hen bezig met onderhandelingen, terwijl hij bericht zond naar het bureau van den sheriff. De agenten van deze, Jarvis, Keys en Curry, waren spoedig aanwezig en legden de hand op de roofers, die niet weinig versted stonden. De massa van hunnen buit werd gevonden bij hunne bagage, 630, Hudsonstreet; toen zij de waarde hadden afgegeven, liet men hen loopen. Men vond effecten van het turksche rijk, van Rusland en van andere natien. Onder de nederlandse effecten waren eenige der stad Rotterdam, aflosbaar in 1937. De agent Jarvis bracht den buit op het bureau van den consul. De heer Burlage telde de stukken en zag dat alles juist uitkwam.

Frankrijk.

Ziehier nadere bijzonderheden over de vier-voudige strafuitvoering te Satory:

Eergisteren morgen werden François, Saint-Omer en Dalivous uit de gevangenis van Noailles, en Aubry uit het tuchthuis waar hij als wegge-loopen soldaat was opgesloten, naar de gevangenis van de rue Saint-Pierre overgebracht, waar men kort na vier uren aankwam. De vier ter dood veroordeelden waren schuldig bevonden door den zeden krijgsraad aan moord op de 47 gijzelaars in de rue Haxo gepleegd, welke door François als bestuurder van de kleine Roquette werden gevangen gehouden en aan de drie anderen als bevelvoerders over het strafuitvoeringspeloton, uitgeleverd. Dalivous voerde over dit peloton bevel als kapitein, Saint-Omer stond hem als luitenant ter zijde en Aubry bekleedde er den titel van sergent bij. Zij hebben alle vier den aalmoesnier van het gevangenis ontvangen en zich elk een tijd lang met hem onderhouden. Hierna dronken zij koffie, een glaasje cognac en rookten eene sigaar, behalve Aubry, die eene pijp rookende was aangekomen en er nog eene versche stopte Rond kwart na vijf uren verlieten de veroordeelden het gevangenis, met de handen op den rug gebonden. Zij scheenen zeer kalm. Aubry stapte in het eerste rijtuig, Dalivous in het tweede, François in het derde en Saint-Omer in het vierde, waarin ook de aalmoesnier Follet plaats nam. Aubry, slechts 22 jaar oud, is klein van persoon, hij draagt een blauwen kiel, grauwe broek en is blooshoofds. Toen hij in het rijtuig trad, zegde hij tot den voerman, koetsier, naar Satory!

Dalivous, 28 jaar oud, draagt een jas en broek van witte stof en is van middelmatige lengte. François is nog juist gekleed als tijdens het proces en schijnt in niets veranderd te wezen. Saint-Omer schijnt de langste der vier en rond de 45 jaar oud te zijn. Hij draagt een langen overjas.

Ten 5 uren 25 minuten stelde zich de stoet in beweging, voorafgegaan door eene sterke af-deeling kurassiers. Elk rijtuig was omringd met gemindarmen en de stoet kwam zoo ten zes uren min tien minuten op het plein van Satory aan. Vijf minuten later roffelden de trommen en schelden de trompetten. Op dit oogenblik trad de stoet het vierkant der soldaten binnen. De

rijtuigen stonden op korten afstand der palen stil, de veroordeelden traden er uit, gevolgd door den aalmoesnier Follet. Men verbond hun de oogren en plaatste hen elk tegen eene paal. De drie eersten riepen: *Leve de Commune!* Saint-Omer riep: *Leve Frankrijk!* weg met de Commune! God bescherm Frankrijk! Majoor Roussel, die met de bevelen der strafuitvoering gelast was, gaf het teeken en de vier pelotons vuurden te gelijk. Al de veroordeelden werden doodelijk getroffen in de borst of het bovendeel des lichaams. Drie vielen onmiddellijk, slechts Saint-Omer waggelde nog eenige oogenblikken op zijne beenen, doch het genadeschot werd voor allen overbodig aanzien. Kwart voor zeven uren keerden de eerste troepen die bij de straf-uitvoering waren tegenwoordig geweest, terug binnen Versailles. Een half uur later waren allen in de kazernen wedergekeerd.

Duitschland.

Men leest in de *Kölnische Zeitung*:

« Iedereen kent de kreten van verontwaardiging, die na den Duitsch-Franschen oorlog door de fransche dagbladen werden aangeheven over de Prussians, die alle mogelijke voorwerpen van waarde en vooral pendules uit de verlaten huizen gestolen en over de grenzen naar Duitschland gebracht zouden hebben. Wij hebben geen plan om deze, door de onmogelijkheid om in den oorlog dergelijke voorwerpen mede te nemen, reeds voldoende gekenschetste dwaasbeden nog-maals te wederleggen.

» Het kan waar zijn, dat menig kostbaar voorwerp, toen de weggevloden Franschen na het vertrek der Duitschers, naar hunne woning terugkeerden, verloren was geraakt; wat lag nu meer voor de hand dan *ces maudits Prussians* van diefstal te beschuldigen! En niet alleen waren 't de gestolene die 't hardste schreeuwden. Voor de rechtbank te Pontoise werd deze dagen eene zaak behandeld, die wel geschikt is om den Franschen te leeren, dat zij achter de meeste gedurende den oorlog gepleegde diefstallen hunne eigene landslieden moeten zoeken, en niet alleen arme drommels, die door de gelegenheid tot dieven gemaakt werden, maar dikwijls ook millionairs.

» In het bekoorlijk Eughien, niet ver van Parijs, woont in eene prachtige villa de parijische juwelier M., met zijn uit vijf personen bestaand gezin. De familie M. leeft op een tamelijk hoogen voet, gelijk alle eigenaren der schoone landhuizen in den omtrek van Parijs. Men verhaalt dat de heer M. meer dan een half miljoen met zijne zaak verdiend heeft, en indien iemand het ge-waagd had om hem in staat te achten eene zijner handelsvrienden of klanten een onbetekenend sommetje als 3000 fr. te kort te doen, hij zou voorzeker niet weinig verontwaardigd geweest zijn. En toch heeft de familie M. voorwerpen, ter gezamenlijke waarde van 3000 fr. gestolen en zich bij het plegen van dien diefstal meer moeite gegeven dan menig falsaris, die in het onrechtmatig bezit van 100,000 fr. wil komen.

» Toen het deutsche leger het grootendeels verlaten Eughien bezette, deed het wat elk leger in den oorlog zou doen — en geen verstandig man behalve een Franschman zal het dit kwalijk nemen — het maakte het zich zoo gemakkelijk als de omstandigheden het veroorloofden. Dit is namelijk aldus te verstaan: waren er bijvoorbeeld in het eene huis te weinig bedden, tafels of andere meubels voor het aantal ingekwartierden en in het andere te veel, dan verkende men dat verschil; wij willen zelfs de *Figaro* gelooven als zij beweert, dat een muzikaal majoor, ingekwartierd in eene woning, welk geene piano bezat, eene piano liet komen uit het kwartier aan zijnen nietmuzikalen kapitein. Men kan echter begrijpen, dat de Duitschers, toen zij zes maanden later vertrokken, eenige verwarring achterlieten.

» Door de fransche overheden werd daarom bevolen, dat iedereen alle in zijne woning gevonden en hem niet toebehoorende voorwerpen op de mairie zou brengen, alwaar de eigenaars hun eigendom dan konden reklamieren. De familie M. echter heeft het beter geacht om dat bevel niet na te komen. Ja, zij ging nog verder door de onrechtmatig achtergehouden meubelen, die eene waarde van 3000 fr. vertegenwoordigden, naar den menelmark te zenden, om ze in orde te brengen en zoo onkenbaar mogelijk te maken. Het plan mislukte echter en de zaak kwam aan het licht. De rechter veroordeelde den heer en mevrouw M. en nog een lid van het gezin, elk tot twee jaren, eene vierde tot dertien maanden gevangenisstraf.

» Dit vonnis zal wellicht ten gevolge hebben, dat menige pendule, die men te Berlijn of te München waande, plotseling te voorschijn zal komen. »